

hvor der opstår problemer med gennemførelse af anmodningerne. Bestemmelsen opstiller en ikke udtømmende liste over sådanne situationer.

Domstolen kan ifølge artikel 98 ikke pålægge en deltagerstat at overføre en person eller yde bistand i strid med den anmodede stats forpligtelser over for en tredjestat vedrørende stats- eller diplomatisk immunitet, medmindre den pågældende tredjestat har givet afkald på immuniteten.

Artikel 99 indeholder de nærmere fremgangsmåder ved efterkommelsen af domstolens anmodninger. Efterkommelsen af anmodninger efter artikel 93 eller 96 skal ifølge artikel 99 ske i overensstemmelse med den anmodede stats nationale ret. De ordinære omkostninger ved efterkommelsen af domstolens anmodninger påhviler ifølge artikel 100 den anmodede stat med undtagelse af en række specifikke omkostninger, herunder rejseomkostninger, oversættelsesomkostninger og transportomkostninger for personer, der overføres til domstolen. Sidstnævnte omkostninger påhviler domstolen.

Det specialitetsprincip, der er nedfældet i artikel 101, indebærer, at en overført person kun kan retsforfølges, straffes og fængsles for den handling, der danner grundlag for overførelsen. Domstolen har ingen beføjelser i forhold til anden adfærd, der fandt sted før overførelsen, men den kan anmode den overførende stat om at fravige princippet.

Artikel 102 fastlægger og sonder mellem »udlevering« og »overførelse«, således at overførelse betyder overgivelse af en person til domstolen, mens udlevering betyder overgivelse af en person til en anden stat.

Kapitel 10: Fuldbyrkelse (artikel 103 – 111)

Kapitel 10 regulerer staternes rolle ved fuldbyrkelse af fængselsstraffe, bøder og konfiskation pålagt af domstolen og indeholder endvidere bestemmelser om benådning, prøveløsladelse og undvigelse.

En af domstolen idømt fængselsstraf afsones ifølge artikel 103 i en stat udpeget af domstolen. Der etableres en liste over stater, der – eventuelt under nærmere angivne betingelser – har erklæret sig rede til at modtage domfældte personer. Bestemmelsen angiver de momenter, som domstolen skal lægge vægt på ved afgørelsen af, i hvilken stat en straffedomstols fuldbyrkelse skal ske. Domstolen kan i medfør af artikel 104 til enhver tid beslutte at overføre en domfældt til et fængsel i en anden stat. Fængselsstraffen skal efter artikel 105 være bindende for deltagerstaterne, som under ingen omstændigheder må ændre straffen. Fuldbyrkelsen af fængselsstraffe er ifølge artikel 106 underlagt domstolens tilsyn. Afsoningsforholdene reguleres efter

fuldbyrkelsesstatens lovgivning, men forholdene skal være i overensstemmelse med almindeligt accepterede folkeretlige standarder og betingelser.

Artikel 107 indeholder bestemmelser om, hvad der skal ske med domfældte efter endt afsoning, herunder om forholdet til nationale bestemmelser om udlevering. Såfremt fuldbyrkelsesstaten ikke tillader domfældte at forblive på denne stats territorium, skal den pågældende overføres til den stat, hvor vedkommende er statsborger, eller til en anden stat, der vil modtage denne. De dermed forbundne omkostninger skal bæres af domstolen i de tilfælde, hvor ingen stat påtager sig dem. En person kan også udleveres til en anden stat med henblik på retsforfølgning. Det skal ske under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 108, der begrænser mulighederne for at retsforfølge en domfældt person for adfærd begået forud for personens overlevering til fuldbyrkelsesstaten.

Deltagerstaterne skal i henhold til artikel 109 fuldbyrde domstolens kendelser om bøder og konfiskation efter national ret og under iagttagelse af tredjemands ved god tro erhvervede rettigheder. Kan en deltagerstat ikke fuldbyrde en kendelse om konfiskation, skal den tage skridt til at inddrive værdien af aktiver eller fast ejendom, som domstolen har beordret konfiskeret, dog uden at krænke tredjemands rettigheder. Ejendom eller provenu ved salg af fast ejendom, som en deltagerstat kommer i besiddelse af ved fuldbyrdelse af domstolens afgørelser, skal overføres til domstolen. Domstolen kan også træffe beslutning om overførelse af midler til den fond, der etableres i medfør af artikel 79.

Artikel 110 fastlægger domstolens enkompetence til at træffe afgørelse om strafnedsættelse. Når en domfældt har afsonet to tredjedele af en fængselsstraf eller 25 år af en livsvarig fængselsstraf, skal domstolen prøve straffen med henblik på at vurdere, om den skal nedsættes. Bestemmelsen angiver de kriterier, som domstolen skal lægge vægt på ved denne prøvelse. Beslutter domstolen ikke at nedsætte straffen, skal spørgsmålet prøves med nærmere fastlagte mellemrum.

Såfremt en domfældt person undviger fra varetægt og flygter fra fuldbyrkelsesstaten, skal denne stat i medfør af artikel 111 – eventuelt ved domstolens mellemkomst – søge den pågældende udleveret fra den stat, hvor vedkommende opholder sig.

Kapitel 11: Forsamlingen af deltagerstater (artikel 112)

I medfør af artikel 112 oprettes en forsamling af de stater, der deltager i statutten. Hver deltagerstat har en